राजा कुवलयापीडो बभञ्जानुजमञ्जसा ॥ ३७६ ॥
राज्यं निष्कण्टकं कृत्वा ततः प्राप्तबलो नृपः ।
दिग्जयायोर्चितक्रान्तिः सोऽभूत् संभृतसाधनः ॥ ३७७ ॥
एकस्तस्मिन् क्षणे मन्त्री तस्याज्ञामुदलंघयत् ।
स्मरन् वा तत्पितुर्वाचं भजन् वा दर्पविक्रियां ॥ ३७८ ॥
प्राप्तायामपि यामिन्यां तल्पे कोपाकुलो नृपः ।
तमाज्ञातिक्रमं ध्यायन् न निद्रां क्षनमप्यगात् ॥ ३७९ ॥
एवं कृतागसं हन्तुं सस्पृहस्य तदाश्रयात् ।
बहवः प्रत्यभासन्त बध्यास्तस्योद्यतक्रुधः ॥ ३८० ॥
विरागशैलमथितात् तस्य चित्तमहोदधेः ।
प्रकोपकालकूटस्य पश्चात् शमसुधोदगात् ॥ ३८१ ॥
दध्यौ सोऽथ गतक्रोधः प्रवृद्धः प्राणिसंक्षयः ।
एतावान् कस्य नु कृते कर्तव्यः प्रत्यभान्मम ॥ ३८२ ॥
अकार्याण्यपि पर्याप्य कृत्वापि वृजिनार्जनं ।
विधीयते हितं यस्य स देहः कस्य सुस्थिरः ॥ ३८३ ॥
कृतघ्नस्यास्य कायस्य हेतोरगलितस्मृतेः ।
हन्तव्याः कस्य पन्थानः प्रतिभान्त्यनपायिनः ॥ ३८४ ॥
वदन्ति जन्तवो हन्त पश्यमानस्य नात्मनः ।
अवस्थां कालसूदेन कृतां तां तां क्षणे क्षणे ॥ ३८५ ॥